

*Диво,
знайдене
в собі...*

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ
СТУДЕНТІВ 55 ГРУПИ
СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО
ФАКУЛЬТЕТУ
ЖДУ ІМ. І.ФРАНКА

Житомир
Вид-во ЖДУ ім. І. Франка
2008

УДК 821.161.2 -1
ББК 84 (4УКР) 6 – 5я43
Д44

Д44 **Диво, знайдене в собі.** Поезії студентів
55 групи соціально-психологічного факультету
/ За заг. ред. В.Ф. Шинкарука. – Житомир: Вид-во
ЖДУ ім. І. Франка, 2008. – 28 с.
ISBN 978-966-485-024-4

УДК 821.161.2–1
ББК 84 (4УКР) 6 – 5я43

Редактор, автор передмови **Володимир Шинкарук**

Автор післямови **Олександр Музика**

ISBN 978-966-485-024-4

© Соціально-психологічний факультет, 2008

ЗМІСТ

<i>Шинкарук В.</i> Диво, знайдене на соціально-психологічному факультеті.....	4
<i>Наталія Буланова</i> « Дитинство тихе: запах м'яти...».....	6
<i>Людмила Віцінська</i> «Я намалюю осінь срібнолисту...».....	7
<i>Наталія Василюк</i> « У лісі пахне медом і весною...».....	8
<i>Наталія Волошиненко</i> «Дощ».....	9
<i>Наталія Волошиненко</i> «Осінній день сховався за калину...».....	10
<i>Наталія Волошиненко</i> «Мені так хочеться на мамині перини».....	10
<i>Лілія Демба</i> «Пройшли дощі, немов останні сльози...».....	11
<i>Лілія Демба</i> «Не плаче за тобою моє серце...».....	11
<i>Альона Древняк</i> «Літній вечір і справді казковий...».....	12
<i>Альона Древняк</i> « Горить на сонці ще зелене листя...».....	12
<i>Поліна Липко</i> «Ти пішов – і мої опустилися крила...».....	13
<i>Поліна Липко</i> « Чорніли води, червоніли трави...».....	13
<i>Євгенія Трохимчук</i> «Стою стурбовано-розчарована...».....	14
<i>Тетяна Миколайчук</i> « Зрада... Я у відчаї...».....	15
<i>Тетяна Миколайчук</i> «Дзвенить, наповнений печалі...».....	15
<i>Тетяна Миколайчук</i> «Спогад про мамину колискову».....	15
<i>Олена Пантелєєва</i> « Нема кохання – вмерли почуття...».....	16
<i>Олена Пантелєєва</i> « Кохання – це не тільки я і ти...».....	16
<i>Вячеслав Пригонюк</i> «Самоіронія».....	17
<i>Олександра Пухтєєва</i> «Ти небо схилити до мене хотів...».....	18
<i>Алена Рожнова</i> «Я сьогодні прольюсь дождем...».....	19
<i>Алена Рожнова</i> «Пусть перевернута страница...».....	20
<i>Алена Рожнова</i> «Я чей-то сглаз и чей-то оберег...».....	21
<i>Валентина Савелюк</i> «Для мене понеділок – просто жах...».....	22
<i>Валентина Савелюк</i> «Поля вже зорані на зиму...».....	22
<i>Ірина Салюк</i> «Забуду день останній сірий...».....	23
<i>Ірина Салюк</i> «Минають дні, зникають ночі...».....	23
<i>Тетяна Шевель</i> «Якщо ти любиш – не мовчи...».....	24
<i>Тетяна Шевель</i> « Сиджу я на парі...».....	24
<i>Тетяна Шевчук</i> «Втекла від мене муза-чарівниця...».....	25
<i>Тетяна Шевчук</i> «Сиджу самотньо край вікна...».....	25
<i>Ліна Шкурупінська</i> «Мовчання – знак кохання?».....	26
<i>Музика О.</i> Післямова	27

ДИВО, ЗНАЙДЕНЕ НА СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОМУ ФАКУЛЬТЕТІ

Спочатку було слово... І це було слово декана соціально-психологічного факультету Олександра Музики.

Він запропонував мені прочитати для студентів-п'ятикурсників невеличкий спецкурс під назвою «Творчість у мистецькому дискурсі». Мета спецкурсу полягала в тому, щоб навчити випускників здійснювати цілісний літературознавчий аналіз, об'єктивно визначати мистецьку вагу і художню вартість літературних творів, а також (за задумом декана, це мало стати найважливішим) навчити майбутніх психологів писати... вірші!

Я погодився. Для несподіваного творчого експерименту ми обрали 55 групу, в якій нараховувалося 18 осіб: 17 дівчат і лише один юнак. Попереднє опитування показало, що тільки двоє студентів раніше пробували римувати...

Приємно вразило те, що з першого дня група приходила на пари у повному складі. Чому я це підкреслюю? Учасники спецкурсу – випускники, без п'яти хвилин спеціалісти. Майже всі вони уже працюють (правильно буде сказати «підпрацьовують») чи за своїм основним фахом, чи на якихось інших роботах. У них кожна вільна мить на обліку. Були певні сумніви: чи зможу я захопити студентів-випускників предметом, який ніхто не вважає основним, потрібним і важливим для психолога? Але мені пощастило. Пощастило, перш за все, зі студентами. Підозрюю, що 55 групу декан вибрав не випадково...

То ж з першої пари, відчувши спільну зацікавленість, ми почали наполегливо працювати. Спочатку потрібно було допомогти студентам усвідомити, що ж воно таке – художній образ. Коли це важке завдання ми виконали, то взялися за дослідження шляхів і прийомів досягнення образності в поезії і в прозі. Згодом розібралися з поетичним синтаксисом і фонікою, навчилися визначати поетичні системи, розрізняти види рим... А головне – постійно «включали» внутрішній зір, «виробляли» в собі вміння образного бачення явищ і предметів... Нарешті, стало зрозуміло, що поле виоране і засіяне, час збирати врожай. Я заявив, що на залік кожен учасник спецкурсу має написати власний вірш...

Студенти відреагували на цю вимогу вигуками невдоволення й обурення, вони заявляли про те, що писати вірші – це божественний дар, яким володіють лише обрані... Але я був непохитним.

Далі було все, що завжди супроводжує складний і прекрасний процес творчості: безсонні ночі, сльози радості і відчаю, пошматовані на маленькі клаптики аркуші з уже написаними віршами, згризені нігті і розкуйовджене волосся, зламані ручки чи олівці...

Перед тим, як здати власну творчу роботу викладачу, відбувалось колективне обговорення кожної поезії. Сподобалось, як студенти ставились до критичних зауважень одногрупників і керівника спецкурсу. Ніхто з них не «косив» під генія, як це часто роблять ті, хто вже мав можливість милуватись красою власного друкованого слова. Усі зауваження сприймалися, як належне, і тут же робилася спроба виправити помилку чи недоречність.

...Сталось справжнє диво. Ні, не так... Учасники спецкурсу відшукали це диво в собі, в своїй душі і серці. Чи будуть студенти й надалі продовжувати свій творчий почин? Не знаю... Якщо й будуть, то, мабуть, не кожен... Хтось попрацював «на залік» і обійшовся лише одним віршем, а хтось, відчувши на собі силу натхнення і високу радість творення, вирішив не обмежувати себе в кількості поетичних рядків...

Звичайно, не всі твори студентів 55 групи соціально-психологічного факультету можна вважати досконалыми. Є вірші кращі, є гірші, але їм, в більшій чи меншій мірі, притаманна щирість і безпосередність, філософська глибина думки, самоіронія... Кожен вірш несе на собі яскравий відбиток внутрішнього світу автора, відображає особливості юнацького світосприймання.

Кажуть, що поезія – це історія людської душі. Збірка віршів, яку ти, шановний читачу, тримаєш в руках, – лише одна маленька сторіночка цієї захоплюючої історії. Постався ж до неї з цікавістю і повагою. Нехай віршовані рядки студентів і тебе надихають на її величність – Творчість...

Володимир Шинкарук

член Національної спілки письменників України

Наталія
Буланова

* * *

Дитинство тихе: запах м'яти,
Усмішка мами, і мої ляльки,
Стара розлога вишня біля хати,
І на іконах – білі рушники.

Я ладнувала вулики невміло,
І про далекі мріяла краї...
Тепер моє дитинство відлетіло
Блакитним птахом в спогади мої...

Людмила
Віцінська

* * *

Я намалюю осінь срібнолисту
Той день, коли зустрілись ми...
Несла я в світ усмішку променисту,
Ти ж ніс в очах краплиночки весни.

Не знала я, що погляд твій – то доля,
Весна моя, що тільки розквіта...
Ми в нашу осінь увійдем обоє,
Вона і справді буде золота!

Наталія
Василюк

* * *

У лісі пахне медом і весною,
Вона іде, квітчаста і рясна,
Зозуля закувала наді мною,
Зима пройшла, всміхатися пора!

Густа черемха білим цвітом світить,
Стрічає день новий верба стара,
Ялини заплітають сонце в віти:
Зима пройшла, всміхатися пора!

Наталія Волошиненко

ДОЩ

Дощ малював
на пам'яті листках
Все те, що нами
так старанно було стерто.
Мабуть, тому, що там,
на небесах,
Бажає хтось, щоб ми були відверті...

Осінній день сховався за калину,
Я йду підбиваючи опале листя,
А серце рветься на малу
Батьківщину...
Спинилось... Я навіть не можу зрушити
з місця...

Осінній вечір в колисці
гойдає дитину,
Зорі холодні згорають за мить,
А серце рветься на малу Батьківщину,
Де мамина пісня і досі звучить...

Осіння ніч.
Підсумовую днину,
Тремтить, мов від холоду, думка моя...
А серце рветься на малу Батьківщину,
Туди ж через тиждень прибуду і я.

Мені так хочеться на мамині перини,
Відчути затишок домашній і тепло,
Купатись в сонці, і радіть дитинно,
На світ дивитись крізь рожеве скло...

Мені б кружляти у танку шаленім,
З свідомості зірвати ланцюги...
Змінити сірі очі на зелені,
І хай мене бояться вороги!

Дізнатися б, що вітер каже небу...
Вікно душі моєї – навстежень.
Летить назустріч сонцю білий лебідь
І осяває крилами мій день.

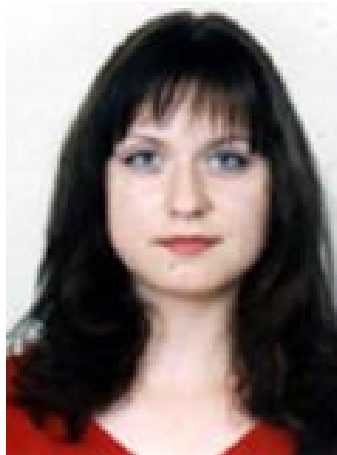
Лілія Демба

* * *

Пройшли дощі, немов останні сльози,
Не чути більше голосу пташок...
От-от зима нашла на нас морози,
От-от розв'яже сніговий мішок...

* * *

Не плаче за тобою моє серце,
Життя складне і, разом з тим, просте...
Не сповниться надією відерце,
Є дірка в нім – воно давно пусте.

Альона
Древняк

* * *

Літній вечір і справді казковий...
Вітер в сонних деревах шумить.
Але хмари налякані знову
Закривають від мене блакить.

* * *

Горить на сонці ще зелене листя.
Багрянний колір спалахнув в очах.
Зкипає кров в калиновім намисті,
І світиться береза, як свіча.

Стріла крилата небо заіскрила,
Сльозами капають осінні вечори.
Пробиті вітром і дощем вітрила
Фарбує осінь в різні кольори...

Поліна Липко

* * *

Ти пішов –
і мої опустилися крила...
Впали сльози на трави,
і вечір пророчить біду...
Вернися, коханий,
жити без тебе – несила...
Без тебе
між зір
я шлях не знайду.

* * *

Чорніли води, червоніли трави...
Гроза кричала на усі боки...
Спалахували блискавки лукаві,
Палили землю, наче сірники!

Євгенія Матвійчук

* * *

Стою стурбовано-розчарована,
Серце б'ється тяжко і не в такт.
Життя було в яскраве зафарбовано...
Без тебе я – ніхто, і звуть мене ніяк...

По зелен-житу ти пройшовся колесом,
Лишив на серці вогняну печать...
Кричу очима, заклинаю голосом...
Ніхто не чує. Тиша... Всі мовчать...

Весела думка відлетіла птицею.
Ти ніби поруч, але ні, нема...
Я знову обнімаюся із тишею...
В душі зима... В душі сама зима...

Тетяна
Миколайчук

* * *

Зрада... Я у відчаї...
Безкрилий птах тріпоче над душею.
Не буду я твоєю...
Ну й нехай!
Червоно-жовтий небокрай!
Над чорною землею...

* * *

Дзвенить, наповнений печалі,
Журливий крик серед лісів...
Пливе в сумній небесній далі
Ключ срібнокрилих журавлів....

СПОГАД ПРО МАМИНУ КОЛИСКОВУ

Тиха осінь ходить гаєм,
Тихо пісеньку співає...
Люлі-люлі, баю-бай...
Спи, Тетяно, засинай!

Олена
Пантелеєва

* * *

Нема кохання – вмерли почуття.
Сумує осінь синіми дощами...
І жовте листя пада в небуття,
Неначе сльози, звіяні вітрами.

Нема кохання, а воно було
Таким прекрасним і таким гарячим,
Неначе літо, що цвіло,
Коли уперше ти мене побачив.

* * *

Кохання – це не тільки я і ти.
Тут дощ і сонце, сміх і сльози...
Щоб наше щастя зберегти,
Окрім кохання, – треба...розум!

Вячеслав
Пригонюк

САМОІРОНІЯ

Лежу на дивані,
втомившись від творчих мук,
Найкращі думки
пролітають мимо,
Може, скаже мені
Шинкарук,
Куди це поділися рими?

Поезія –
справді, найвищий дар,
Здібності ж в мене – найгірші...
Музика придумав цей
семінар,
Хай сам Музика і пише вірші!

Олександра Пухтєєва

* * *

Ти небо схилити
до мене хотів,
Був, як вино,
незвичайного трунку...
Обніми моє серце...
не треба слів.
Нехай говорять за нас
поцілунки...

Я боюся пітьми
і осінніх розлук,
А ти прожени
мій сумнів і страх...
Про любов мені скаже
тепло твоїх рук
І сонячне світло в очах...

Алена
Рожнова

* * *

Я сегодня прольюсь дождём,
Чтоб в автобус ты сесть не смог,
И пошел бы домой пешком,
Весь насквозь до нитки промок.

Буду рядом с тобой идти,
Что-то на ухо тихо шептать,
И бессовестно по пути
На глазах у всех обнимать.

Не заметит никто ничего,
Да и ты вряд ли что-то поймешь...
Просто я, чтоб побыть с тобой,
Превратилась сегодня в дождь...

* * *

Пусть перевернута страница,
И крови пролито пол-литра.
Любовь – когда хотят жениться,
Всё остальное – виды флирта.

Пусть лучше рвётся там, где тонко.
Пусть будет больно и некстати...
Любовь – когда хотят ребёнка,
Всё остальное – мир симпатий.

Пусть много зависти и лести
На каждой жизненной страничке.
Любовь – когда хотят быть вместе,
Всё остальное – лишь привычка.

Пусть плохо, пусть не всё на месте,
Идти по жизни дальше нужно,
Любовь – когда два сердца вместе,
Всё остальное – это дружба.

* * *

Я чей-то сглаз и чей-то оберег,
Кому награда, а кому расплата.
Я чья-то позабытая навек,
Зато незабываемая чья-то.

Я чей-то мимолетный эпизод
На ночь одну. И чья-то бесконечность.
И чей-то от ворот я поворот,
Ошибочный, как всякая беспечность.

Я чьих-то глаз усталых полукружья
И чья-то возвращенная улыбка,
И чье-то напускное равнодушие,
Жестокое, как всякая ошибка.

Я чья-то ледяная мерзлота
И чье-то потепление глобальное.
Я чья-то пропасть, чья-то высота.
Я – подвиг, я – предательство случайное.

Я чьих-то рук ночная неприличность
И чья-то непроявленная суть.
Я чья-то боль. Я чья-то безразличность.
Я чей-то рок. Я чей-то Млечный путь.

Я чья-то даль и чьи-то небеса.
И чья-то первая любовь, твоя, быть может...
Пусть это знание тебе спастись поможет,
Ведь я – порушенная вера в чудеса...

Валентина Савелюк

ПОНЕДІЛОК

Для мене понеділок – просто жах.
Цей день я не люблю не даром.
Дрімає ранок у моїх очах,
І так не хочеться іти на пари...

На жаль, мене ця участь не мине,
Та в голові – лише сміття і морок...
Я в понеділок мрію про одне:
Щоб тиждень починався...
у вівторок...

* * *

Поля вже зорані на зиму,
Гаї готуються до сну...
Неначе матінка дитину, –
О, як я рідний край люблю!

Ірина
Салюк

* * *

Забуду день останній сірий,
Візьму у сонця промінці святі
Нехай летять птахи в квітучий вирій,
Останні ж дні осінні – золоті...

Нехай іде зима з сипучим снігом,
Морози хай лютують за вікном,
А дні біжать своїм летючим бігом,
І все життя здається білим сном.

* * *

Минають дні, зникають ночі,
Ти йдеш по вулиці вузькій,
Де не завжди побачиш очі,
Які від доброти палкі.

Тетяна
Шевель

* * *

Якщо ти любиш – не мовчи,
Шукай слова, пахучі, наче квіти...
Моє кохання прагне висоти,
Я хочу в небо вітром полетіти...

Я в дивну казку вірила давно,
Я знаю те, що є у мене крила.
Дай руку, ми разом полетимо,
Нехай кохання надає нам сили!

* * *

Сиджу я на парі
і мрію про літо,
Про лагідне сонце
і пахощі квітів...

Про гори стрімкі
і про хвилі ліниві...
У дні ті серпневі
були ми щасливі.

...З тієї пори
днів минуло чимало...
Що ж, літо пройшло,
але щастя зосталось!

Тетяна
Шевчук

* * *

Втекла від мене муза-чарівниця,
Забрала всі слова в свій кошик золотий.
Мовчить душа, думок не линуть птиці...
І винуватий в цьому...

тільки ти.

* * *

Сиджу самотньо край вікна.
А час – між пальцям пісок...
Зійшла зоря, і я вже не одна –
З зорею ми удвох...

ПІСЛЯМОВА

Людина – найпотемніша таємниця Всесвіту. Психологія – найскладніша з усіх наук, бо це наука про найзагадковіше із того, що ми знаємо. Це наука про нас самих. Пізнай себе – і ти станеш мудрецем. Допоможи іншим пізнати самих себе – і ти станеш психологом!

Ця книга є свідченням того, що психологами можуть бути лише ті, хто проникає в найглибші закутки людської душі не з простої цікавості, а з надією відшукати там щось високе й добре, про що самі люди мають лише несміливі здогадки. Творення цієї книги засвідчило народження ще одного справжнього психолога – професора Володимира Шинкарука. Це йому вдалося створити Диво – розкрити душі студентів, спонукати їх повірити в себе й зробити, можливо вперше в житті, рішучий і ствердний особистісний поступ. У кожному з нас живуть Нездара й Майстер. Перший, хоч і ледачий, – нахабний та експансивний, а другий – сумлінний, чутливий, несміливий. Відкрити у нас Майстра може тільки той, хто великими трудами зростив його у собі, хто сам став Майстром.

Ця книга вцент розбиває недолугий міф, який улесливо вкладається у нашу свідомість нездарами й лежибоками. Міф цей про те, що нібито справжнє і достойне можуть творити якісь незвичайні люди, які нездоланно далекі від нас, і, що головне, ми – від них. Збагнути комплекс неповноцінності в собі, як те, що заважає нам ставати собою, можна тільки одним способом – хоч раз подолати його.

Ця книга – світовий рекорд. Навряд чи десь знайдеться ще одна студентська група, яка б у повному складі стала автором поетичної збірки. Ті, хто бачив книжку ще на підготовчому етапі, кажуть, що найголовніший її персонаж – ліричний герой. Не можу погодитися. Головні персонажі цієї книги – студенти 55 групи соціально-психологічного факультету! Вони спромоглися на людський і професійний вчинок – заглянули в себе, віднайшли там щось несподівано світле, високе й добре й не побоялися віддати його нам. Вони віддали нам частинку своєї душі. Прийmemo цей дар із вдячністю і сподіванням, що при нагоді нам буде що дати навзаєм.

Олександр Музика

*декан соціально-психологічного факультету
Житомирського державного університету імені Івана Франка*

Літературно-художнє видання

Редактор Володимир Шинкарук

Верстка, технічне редагування та дизайн обкладинки
Віктор Кириченко

Надруковано з готового оригінал-макета

Підписано до друку 17.11.08. Формат 75x90/32. Папір офсетний.

Гарнітура Arial. Друк різнографічний.

Ум. друк. арк. 1.9. Обл. вид. арк. 1.32. Наклад 500. Зам. 508

Видавництво Житомирського державного університету імені Івана Франка

м. Житомир, вул. Велика Бердичівська, 40

Свідоцтво про державну реєстрацію:

серія ЖТ №10 від 07.12.04 р.

електронна пошта (E-mail): zu@zu.edu.ua